

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Thüköly-út 18.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt.
számla 17.270 sz.

Isteni vezettetés.

„Azon az éjszakán látás jelenék meg Pálmák: egy macedón férfiú állt előtte, kérve őt és ezt mondva: „Jer által Macedoniába és légy segítségül nekünk.“ Ap. Csel. 16, 9.

Keresztyén szolgálatak tétovázó és erőtelen marad, ha nem vagyunk bizonyosak afelől, hogy Isten mit kíván tőlünk és mit akar velünk elvégeztetni. És pedig nem csupán nagy általánosságban és körvonalalaiban kell tudnunk, hogy hová vezet vagy hová küld, hanem többé-kevésbé részleteiben is. Ha a Miatyánkban azt kérjük, hogy Isten akarata legyen meg, világos, hogy iparkodnunk kell megtudni, mi az ő akarata bennünket illetően és mit követel mitőlünk.

A kérdés az, hogy miképen ismerjük meg Isten reánk irányuló akaratát.

A Kis Kátéban Luther ad néhány fontos irányítást és támaszpontot, a Miatyánk magyarázatában, amelyet érdemes ebből a szempontból vizsgálat alá venni. Ime néhány útmutatás: „Hogy bátran és teljes bizodalommal *kérjük* őt...“ „Ha Isten *igéjét* tisztán és igazán tanítjuk, és mi mint Istennek gyermekei, *aszerint* kegyesen is élünk.“ „Ha a mennyei Atya *Szentlelkét* adja nekünk, hogy kegyelme által *szent igéjének* higyjünk és kegyesen éljünk.“ „Megerősít és szilárdan megtart minket az *ő igéjében* és a *hitben*.“

Ha ezeket a mondatokat latolgatjuk, akkor a következők domborodnak ki: Isten *kérünk* kell, hogy közölje velünk akaratát. Isten *igéjét*, amint az a Bibliában van, ismernünk kell, tisztán és igazán, s az ígét önmagunkra kell vonatkoztatnunk, hogy aszerint rendezzük be és folytassuk életünket. Szükségünk van a *Szentlélek* vezérlésére úgy imádkozásunkban, mint az ige hallgatásában és olvasásában.

Ezekhez még hozzáveendők: az isteni vezettetésben csak akkor részesülhetünk, ha egész életünket minden fenntartás és kivétel nélkül átadtuk Istennek; amíg bármit is el akarunk dugni Isten elől és magunknak szeretnénk megtartani, addig nem vagyunk jóhiszeműek s Isten félre akarjuk vezetni, de önmagunkat csaljuk meg, mert így Isten akaratát nem őszintén keressük és nem odaadással teljesítjük. Továbbá: élesen meg kell különböztetnünk Isten akaratát minden más, azzal meg nem egyező, vagy attól eltérő akarattól, vágytól, tervtől és tanácstól, amelyek szintén jelentkeznek s bennünket vezetni, irányítani akarnak. Erre vonat-

kozólag jegyezzük meg, hogy Isten akarata nem lehet más mint ami Istennek dicsőségére, embertársainknak pedig javára válik. Tehát mindaz, ami Isten dicsőségét kisebbítené, vagy embertársainknak ártana, Isten akarata ellen van.

Az isteni vezetetés próbakövei lehetnek: Tartsuk szemelőtt a legnagyobb hitigazságokat, amelyek már benső meggyőződésünkkel érlelődtek s azok ellen ne cselekedjünk semmit. Vizsgáljuk meg, hogy Jézus Krisztus példája és tanítása nem áll-e ellentétben azzal, amit tenni vagy mondani szándékozunk. Nyilvánvaló kötelességünk és felelősségünk nem szenved-e csorbát azáltal, amire azt hisszük indíttatást nyertünk. Szándékunk feltétlenül önzetlen, becsületes, tisztességes és szeretetből fakadó-e.

Azt se felejtjük, hogy Isten az ő igéjét és Szentlelkét nem azért adja, hogy azok bennünket gátoljanak, korlátozzanak vagy bizonytalanná és ingadozóvá, félenkké és habozóvá tegyenek. Hanem ellenkezőleg: Isten örömet, bátorságot, tettekézséget és vállalkozási kedvet akar nyújtani életünk folytatására és a szabadságra akar elvezérelni; nem rabszolgákat, gyermekeket nevel.

Nélkülözhetetlen az isteni vezetés elnyeréséhez a hívők közösségében való élet, ennek a közösségnek gyakorlása, ápolása és fejlesztése. Luther tanítja, hogy a Szentlélek a keresztyénséget gyűjti. Vagyis a Szentlélek közösséget akar. Aki ennek az akaratnak, ellenszegül, az már eleve kivonja magát a Szentlélek vezetése alól. Lehetetlen, hogy „szent,” tehát Isten céljaira odaszentelt legyen az, aki magát kivonja a „szenteknek közösségéből.”

Értelmünket is használnunk kell. Minden a dologhoz tartozó, odavágó ismeretet, adatot össze kell szednünk. Téves volna azt hinni, hogy az isteni vezetés feleslegessé teszi az eszünket és értelmünket. De miután az értelmi munkát becsületesen elvégeztük, akkor azután odafordulunk Istenhez, hogy ő határozzon és döntsön.

Ha azután meggyőződünk arról, hogy mi az Isten akarata, akkor teljes erővel, odaadással és bizakodással teljesítsük.

Személyes felelősségérzetet kérek.

A mai társadalomnak egyik nagy és végtelen büne az egyéniség elnyomása s ezzel együtt a *személyes, erkölcsi felelősségtudat tompítása*. Ebből ered a jó és a rossz határvonalának elmosódása; a kezdeményezés és a vállalkozási kedv elsikkadása; a személyes áldozatkészség és odaadás eltűnése. Az intézményessé és gépiessé váló élet abban a talmi tudományos tételben akar életbölcséletté magasztosulni, hogy az egyén csak egy csavarszeg, vagy egy kicsiny kis kerék az emberiség és a világ nagy gépezetében, tehát az átöröklésnek és a környezetének az alkotása. Ennek a bölcséletnek a nyomában a nevelés, a politika, a társadalom terén *igen veszedelmes elméletek* csiráztak ki. Például: Az embert csak a viszonyok megváltozása változtathatja meg. Vagy: a társadalom biztonsága a nyugdíjakon és munkanélküli segélyeken épül fel, nem pedig az egyénnek s a családnak a jellemén és életrevalóságán. Vagy: a nyomorúságon csak új törvényekkel lehet segíteni. Vagy: az emberek jellege azért satnyult el mert nincs elég joguk. Vagy:

ha az emberek kereseti viszonyai megjavulnak, akkor maguk az emberek is erkölcsösebbek lesznek.

Ezek a merőben, vagy csak félig hazug és hamis tételek beszivárognak az egyház életébe és berendezkedésébe is. Az anyagiasság ágaskodik és általa az ördög kísért. *Intézményekben* szeretnénk néha bízakodni, nem Istenben, aki a kövekből is tud *fiakat* teremteni. Isten *embert* teremtett, és pedig munkára és felelősségre, uralomra és az uralommal járó egyéni erőfeszítésre és kockáztatásra. Hogyha mindettől visszahúzódunk s a felelősséget és a munkát személytelen intézményekre ruházzuk át az egész léletszínvonal súlyed, az élet tartalmilag elszegényedik, az erők elpetyhüdnek.

A Misszióegyesület nem olyan egyesület akar lenni, amelyik a munkát és felelősséget az egyháztagok válláról leveszi, hanem *olyan egyesület, amelyik a munkát és a felelősséget az egyháztagokra rárakja*. Egyesületünknek emberek egyéniségek, személyiségek kellene, akik nem a gyülekezetük vagy az egyházuk irányában, hanem *önmaguk* irányában lépnek fel a legszigorúbb követelésekkel s akik nem helyettesek és képviselők révén s azok által teszik keresztyén köteleességüket. A Misszióegyesület nem azért van, hogy az egyháztagok páholyból nézzék az egyesület működését, virágzását vagy gyengülését, hanem azért, hogy *erőket* tömörítsen a *szent szolgálatra*.

Nemcsak egyházi téren, hanem az egész vonalon megboszulná magát, ha egyházunk és benne Misszióegyesületünk tetszetős jelszavak és zavaros eszmék hatása alatt megszűnne az erős *egyénségek* egyháza és szülőanyja lenni. A keresztyén ember *Isten gyermeke, munkatársa, örököse*. Ezt a személyes privilégiumot, elsőszülöttségi jogunkat nem adhatjuk el népszerű, de értelmetlenül kotnyeleskedő elméletekért, rendszerekért és bölcselkedésekért.

Mindenesetre *kényelmesebb* dolog egy intézményt lemásolni avagy intézményeket megváltoztatni, mint egyénileg megváltozni vagyis újjászületni. De az átvett intézmény a *hozzávaló emberek nélkül*, tehát olyan emberek, egyéniségek nélkül akik azt az intézményt eredetileg megteremtették, valami időtlen torzszülött, tehetetlen és életképtelen. Emberek által létesülnek intézmények s ezek csupán emberek révén plántálódnak tovább.

Misszióegyesületünk lelkes misszióbarátok *összefogásából* keletkezett harminc évvel ezelőtt. Lélek nélküli emberek nem tudják azt fenntartani és virágoztatni. Hangsúlyozom tehát: egyesületünknek *emberek* kellene és *embereinktől felelősségérzetet, személyes felelősségtudatot és személyes munkára való elkötelezettséget, készséget* kérek.

Ujfajta misszió.

Nem feltétlen követelmény, hogy a missziói munkát hivatásos misszionáriusok végezzék. A másik út talán még szebb és hatásosabb. A Délafrikai Unió fővárosának postaigazgatóját az egész városban becsületes, erősakarátú embernek ismerik, aki az üzemében rendet tart, a szolgálatban szigorú, de igazságos és ezért a felettes hatósága megbecsüli, alantaisai pedig tisztelik. Csak egy hibája van ennek az embernek — mondják egyes körök, s résztvevően mosolygva csóválják hozzá a fejüket — a jó postaigazgató túlságosan istenes.

Nekem is hamarosan fülembe jutott ez a beszéd s magamban azt mondtam, érdemes lenne ezt az „istenes postaigazgatót“ személyesen megismerni, mert ha közpályán működő embernek ilyen híre van, akkor az illető vagy külön, vagy pedig imágasló keresztyén személyiség. Mikor közelebről tudakoltam, hogy miként tett szert erre a hírnévre, értesültem, hogy sok más belmissziói munka mellett, amelyek az ő kezdeményezésére létesültek s amelyek közül több még ma is az ő vezetése alatt áll, az evangélium hirdetésének egy új lehetőségét hozta létre, amely a maga nemében valószínűleg egyetlen a világon — a *garázsmissziót*.

Első hallásra természetesen azt gondolja az ember, hogy a nagyvárosi autójavitóüzemek alkalmazottainak lelki gondozásáról van szó. De hamarosan megtudtam, hogy garázsmisszió alatt egészen mást kell érteni.

A fővárosban közel hetvenezer bennszülött lakik, akik a Délafrikai Unió különböző tájairól költöztek be s ott vagy a nagy gyárakban, vagy pedig mint kukták, szakácsok, kertészek, soffőrök, cselédányok vagy mosónők az európaiak házánál keresik meg a kenyerüket. Míg azonban az acélgyári munkásokat a különböző egyházak gondozzák és azokon a telepeken, ahol ezek a munkások laknak, istentiszteleteket tartanak, a háztartásban alkalmazott feketék lelki gondozása majdnem a lehetetlenséggel volt határos. Már csak azért is, mert a város vezetősége nem engedte meg, hogy az európaiak lakta városnegyedben a bennszülötteknek templomot építsenek.

„És mi lesz ezekből az emberekből?” Ez a kérdés nem hagyta nyugton a postaigazgatót. Láta egész nyomorúságukat és azt a sokféle kísértést, aminek ezek a többnyire fiatal emberek, akik családi és rokonsági kapcsolataiktól elszakítva, a nagyvárosban egymagukra hagyva éltek, ki voltak téve. Hogy valamit tenni kell, azt minden keresztyén ember világosan látta, épenúgy azt is, hogy Isten ezen a téren szolgálatot vár tőlük. De az utat a postaigazgató eleinte ép oly kevésbé látta, mint azok a többi férfiak, akikkel erről a nyomorúságról beszélgetett.

Azonban ahol az embereket a meg nem oldott feladat keresztyén felelősségérzetükből kifolyólag nyugtalanítja, ott Isten megmutatja a célra vezető utat. Ez a tény itt is igaznak bizonyult s a postaigazgató egy napon rájött, hogy miként fogjon a feladathoz. Az európai negyedben laktak keresztyének, akiknek saját házuk volt s majdnem mindegyik lakóház mellett volt autógarázs. Más helyiség hijján nem lehetne-e ezeket a garázsokat nagyszélesen átalakítani gyülekező helyiséggé? Ez a munka kicsinyben indult meg. Egy úr átengedte a garázsát. Kuktája meghívta a szomszédságból a feketéket. A postaigazgató maga is eljött és hozott magával egy urat, akinek az érdeklődését fel akarta ébreszteni s aki tudott a szoto-zerecsenek nyelvén. Mindkét úr bizonyoságot tett az egybegyűlt legényeknek és leányoknak a Krisztusról. Arra a kérdésre, hogy máskor is eljönne-e ilyen órára, hálás és lelkes „igen” volt a válasz.

És el is jöttek. A rákövetkező hét megállapított estéjén szűknek bizonyult a garázs és sokan az udvaron ültek. Más urak is jelentkeztek, hogy készek garázsukat átengedni. Munkatársakat kellett keresni és kiképezni: lelkészeket, misszionáriusokat, tanítókat, iparosokat és kereskedőket. Legszívesebben bennszülött keresztyéneket engednek szóhoz. A munka nőtt és még mindig növekszik, ma már az egész városra kiterjed s a különböző garázsokban hetenként ezernél több fiatal embernek hirdetik az evangéliumot.

Vendéglátó gazdával, aki szintén benne van a munkában, Pretoria előkelő negyedének csendes utcáin megyek. Amott túl a kormányzósági épületnek magas kettőtornyos rajzolódik a sötét égboltozatra. Néha-néha eregáns kocsik robog el mellettünk. A főkormányzó palotája előtt két katona jár fel-alá. Szegestalpú bakancsaik kopogása messzire elhallik az esti csendben.

Azután a távolból éneklést hallunk. Az egyik ház mellett a garázs fényesen ki van világítva. Az áhítat már megkezdődött. A fehérre meszelt helyiség az utolsó helyig megtelt. Egyszerű padok és székek, tuskókra fektetett deszkák az ülőhelyek. A fiatal fekete emberek evangéliumi énekeket énekelnek. Vidám éneklés ez, amely nem csupán szavakból áll, hanem észrevehető, hogy a szív is együtténekel. Még mindig jönnek legények és leányok. Legalább harmincan ülnek már kívül deszkákon vagy a csupasz földön. Száznál több jelenlevőt olvasok meg. Egy bennszülött fiatalember beszél. Napközben egy szénkereskedésben van alkalmazva, bizalmi állásban van ott s még a pénztárt is kezelheti. Most, este, a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot hirdeti. Imádság után megint énekelnek, egyik éneket a másik után.

Tíz óraker minden háztartási alkalmazottnak otthon kell lenni. Az áhítat pontosan félórával korábban végetér. Elcsendesik minden s a barátságos háztulajdonos bevezeti autóját a garázsba.

Kettesben megyünk vissza azon az úton, amelyen jöttünk. A főkormányzó palotája előtt a kettős őrség fel-alá járkal. Házigazdám és én arról beszélgetünk, amit ezen az estén átéltünk. Reám igen nagy hatással volt.

(Részlet *Gedat G. A.: „Was wird aus diesen Afrika?”* c. könyvéből; Steinkopf, Stuttgart, kiadása.)

Bálványimádástól az istentisztelethez.

Muthu missziói iskolánkban kapta e világ bölcsességének első morzsáit. Tehetséges fiúnak kellett lennie — most már 49 éves —, mert amikor végigjárta missziói iskolánk öt osztályát, apja elküldte a közeli Tsittur-ba, ahol még néhány évig látogatta a magasabb iskolát. Nem járhatta végig az összes osztályokat, mert apja parasztot akart belőle csinálni és kivette az iskolából. Paraszt lett, hogy egykor átvehesse az apai birtokot.

A meggondolt mezei munka közben szabadon ereszhette gondolatait. Mindig visszaemlékezett a missziói iskolában hallott elbeszélésekre. Mindig Arra kellett gondolnia, Akivel ezekben az elbeszélésekben találkozott: Jézusra. Egy napon azt mondta apjának, hogy keresztyénné akar lenni és ezt a Jézust kívánja követni. Apja azonban orthodox hindu volt és élesen rendreutasította fiát. Azt mondta, olvassa apái könyveit, akkor sóvárgása lecsillapodik. Így aztán Muthu elkezdett lapozni a régi szent könyvekben és kereste benne a szabadulás útját.

Nemsokára azt hitte, hogy megtalálta és zarándokútra indult Délindia valamennyi jelentékeny templomához. Meglátogatta Madura, Kumbakonam, Chidambaram, Trichinopoly, Srirangam, Tiruvanamalai, Tirupatti templomait. Megfurdott az összes szent tavakban, találkozott sok tanítóval és kérdezősködött tőlük a szabadulás útja után. Tiruvanamalai-ban eljutott az egyik tanítónak, névszerint Ramammaharisinek az iskolájába. Egy egész hónapig maradt ott és beavatta magát az „út“ titkaiba. Elmélkedés és bőjtölés, a tanítóval és annak tanítványaival való beszélgetés által igyekezett világotagságot találni kérdéseire és kételyeire. Hiábavaló volt, szíve üres maradt.

Szomorúan indult hazafelé. Egyik vasárnap templom előtt ment el. Sok ember özönlött az istentiszteletre. Muthu is belépett és bentmaradt az istentisztelet alatt. Bár sok minden érthetetlen volt számára, mégis megmagyarázhatatlan öröm költözött szívébe. Érezte, hogy nem a hinduizmusban, hanem egyedül a keresztyének élő Istenénél találja meg a szabadulást.

Kevéssel a zarándoklásból való hazatérte után egy misszionárius jött Panayurba, néhány evangélistával. Muthu tőlük hallotta újból a keresztről szóló üzenetet a szabadulás útjáról, amelyen Isten járt a Jézus Krisztusban. Az emlékezés a régi történetekre nem hagyta nyugodni. Elmélkedett rajtuk és világossá lett előtte, hogy az ő számára is egyedül Krisztusban van szabadítás.

Elhatározta, hogy keresztyén lesz és nyíltan beszél erről barátaival. Azok lebeszélték. Azt mondták, vegye komolyan apái vallását, akkor egész biztosan eléri az üdvösségét. Fürödjék meg a szent Gangesben, akkor bűnei lemosódnak.

Kövesse-e ezt a tanácsot? Végül is, nem volt igaza barátainak? Dehát nem próbált-e meg mindent és nem csalódott-e mindig vallása ígéreteiben? Kétkedett és ingadozott. Végül is átküzdötte magát a döntésre. Utoljára mindent meg akart próbálni, vajjon apái vallása adhat-e neki békességet és megváltást.

Másodszor is zarándokútra indult, ez alkalommal észak felé. A 2000 kilométer hosszú útát gyalog tette meg az indiai égő napsütésben és végre elérte Benarest, az ezer templom szent városát. Nemcsak egyszer, hanem nagyon sokszor megfurdott a Gangesben. Békesség után vágyakozott, de szíve üres és értetlen maradt. Bűnbocsánat után sóvárgott, de senki se tudott vígasztalást nyújtani neki. Egy napon, a Gangesben való fürdés alkalmával erre a megismerésre jutott: A vallást és a templomi szolgálatot csak a brahmanok kedvéért tartják fenn, hogy azok „hasukat megtölthessék.“ Megrendülten és összetörten indult hazafelé. Nem ilyennek képzelte zarándokútját. Szeme most már megnyílt és tudta, hogy a hinduizmusban nem találhat nyugalmat lelke számára.

Fáradtságos vándorlás után ismét elérkezett békés hazájába. Most már letette narancesszínű tanítvány-ruháját, megelégette a vándoréletet; csak csalódsát és sívár ürességet hozott neki.

Odahaza Sadhu Sundar Singhről szóló könyv jutott a kezébe. Néhányszor mohón végigolvasta. Ennek a Krisztusban békességet talált istenkere-

sőnek az élete mély benyomást gyakorolt rá. Ő is ezt a békét, ezt a Krisztust sóvárogta. Elmélkedéssel akarta megragadni, de szíve ismét üres maradt. Amint a képek után akart nyulni, árnyékként siklottak ki kezéből. Krisztust nem, Őt nem lehet elmélkedéssel megragadni, de Krisztus megragadta őt.

Egyik éjszaka a következő álmot látta: Néhány barátjával napégette úton vándorolt. Végre szomjasan elértek egy mangófához és leültek annak árnyékában. Egy leány nagy gyümölcsöt nyújtott neki a fáról, ő pedig mohón megette. Nemsokára heves hasfájás fogta el és megbánta, hogy evett erről a mangófáról. Szomjuságát akarta csillapítani és most fájdalom volt a jutalma.

Fölébredt és a valóságban is fájdalmat érzett gyomra tájékán. Fölkelt és gyógyszert keresett. Közben mintegy akaratlanul pillantása ráesett a miszisionáriustól kapott egyik röplapra. Először csak futólag nézte meg. Tartalmát már ősmerte, de a címe: „Van-e részed a mennyek országában?” érdekelte és így elkezdte olvasni. Amit olvasott, az megragadta. Különösen ez a mondat nem hagyta nyugodni: „Ha Krisztus nem lett igazságoddá, nem állhatsz meg Isten előtt.” Sokáig ült ébren az éjszakában. A gyógyszer elfelejtette, a fájdalmak elmultak. Aztán olvasott, gondolkozott, fontolgatott, majd újból olvasott. Amikor megvirradt, a harcot megharcolta és elhatározása szilárdan állt: Megkeresztelkedem!

Muthu másnap reggel kijelentette 75 éves anyjának, hogy keresztyénné akar lenni és beleegyezését kérte. Számot vetett ellenállásával. Mennyire eicsodálkozott, amikor anyja így válaszolt: „Nagy öröm nekem, hogy ezt a kívánságot hallom tőled. Isten követői itt voltak két év előtt és beszéltek veled. Ez a név azóta se ment ki emlékezetemből. Már régen megmondtam volna neked, de félttem ellenkezésedtől és így hallgattam. Most, hogy ezt az örömhírt hallom tőled, ezzel a földi életnek minden sóvárgása elcsitul. Én is megkeresztelkedem veled együtt!” Így már semmi sem állt az áttérés útjába és a megfelelő előkészítés után Muthut anyjával és két fiával együtt a szent keresztség által fölvehették a gyülekezetbe.

Milyen sokféle úton járt Muthu és nem jutott el a célhoz. Hány ajtón kopogtatott, de azok zárva maradtak. Mennyi szent vízben fürdött; bűnei nem töröltettek el. Igen, álma igaz volt. Szomjasan haladt tova az indiai országúton és a neki nyújtott üdítés csak növelte gyötrelmét. Krisztus azonban utánament a tévutakon is, Ő látta hiábavaló keresését és szívének elrejtett kínjait. Kegyelmet adta Muthunak, hogy hallja Igéjét és kövesse az Ő szavának hívását. Így aztán ez az elveszett fiú is megtalálhatta a hazavezető utat.

Zarándi Attila.

Kicsiny szolgálata.

Irta: Turmezei Erzsébet.

A mi Urunk a kicsinyek barátja.
A legkisebbek lépteit is látja.
A kis szívek imáját meghallgatja.
Kedves neki kicsiny kéz szolgálata.
Ha kicsiny kézzel kicsiny is, mit tettem,
áldva pihen meg szent keze felettem.
S keze a kicsinyt nagyon megáldhatja,
kicsiny szolgálait nagyra használhatja.
Nem is henyélek, nem pihenek restül.
Szolgálom Őt örömmel, mindenestül,
mindig hívebben, derekabbán, jobban.
Szolgálom Őt, amíg a szívem dobban.

(Mutatvány a készülöben levő
Missziói Kátéból.)

Történet az indiai misszióból.

Naigaon nevű falun vonultunk át nagy sietséggel. Kértem a falu előjáróját, mutassa meg nekünk a nagy folyón átvezető gázlót. Szerencsésen átvitt bennünket. Pénzt kínáltam neki. Visszautasította ezekkel a szavakkal: „Mit csináljak veled? Adj inkább útmutatót az üdvösségre!” — Kapott egy könyvet.

Ez az ember előttem nyóce év múltán: „Most már megtörtént, a harc véget ért, keresztyén leszek!” — Amikor meglátogattam nagy házában, az üres volt, ő pedig magányosan lakott benne.

Elbeszélte: „Nyolc év előtt ösmertem meg az üdvösség útját. Gyakran hallgattam prédikációidat, nevezetesen akkor, ha sötét volt. Szívesen magammal vittem volna családom néhány tagját, de ők nem akartak. Végül azt mondtam: vigyetek el mindent, amit akartok, nem bírom tovább, keresztyén leszek! Akkor valamennyien elhagytak, az összes gyermekek és feleségem és mindent magukkal vittek. Örülök, hogy a harc végetért!”

Doyapatro most oktatást kapott, megkeresztelkedett és nagy örömmel utazgatott az országban, mint iratterjesztő. Története ösmeretessé lett mindenfelé és minden szónál jobban prédikált. Mindent eladott, hogy az egy drágagyöngyöt megnyerje!

Később segédtanító lett és nagy áldással működött a legkülönbözőbb helyeken. Nagy öröme volt, amikor egyik fia és egyik lánya megnyitotta szívét az evangéliumnak. De felesége távolmaradt, pogányságban halt meg.

Egy idősebb keresztyén asszony kezét nyújtotta ennek a hű munkásnak új szövetségre. Nagy szeretet kellett ehhez a cselekedethez, mert Doyapatro szemmel láthatólag megvakult. Azért megmaradt hivatalában, mert a gyülekezetek azt mondták: „Belső világossága oly nagy, hogy nincs szüksége a külsőre. Amit mond, az mind jó!”

Azt szokta mondani: „Aki elhagyja házát, testvéreit, feleségét, gyermekeit a Jézus kedvéért, az százaszorosan visszakapja és öröklí az örök életet. Az első beteljesedett rajtam, a második rész teljesülését pedig várom!”

Gyermekeinknek.

Karácsonyi megtérés.

Matthes Magdolna missziói nővér Indiában, Madras városának egyik kis pária iskolájában karácsony napján délelőtt feldíszítette a karácsonyfát és felállította a bethlehemi jászolt. A gyermekek az iskolatermet papírszalagokkal díszítették. Igazán minden olyan ünnepies volt! Délután a nővér a karácsonyi ajándékokat vitte be az iskolába; az asztalokra rakta, de le is takarta őket, nehogy a gyermekek előre meglássák az ajándékokat. Milyen pompás dolgok voltak ott! A kislányoknak ruhákat varrtak, a nagyobbaknak, a fiúknak színes kabátokat. Azonkívül mindegyikhez volt egy-egy bibliai kép és egy-egy indiai sütemény.

Végre elérkezett az ünnepélyes, nagy pillanat. A barna gyermekek példás csendben ültek és várták a karácsonyukat. Néhányan egészen rendesen voltak felöltöztetve, másoknak a testét azonban csak néhány rongy takarta, sőt voltak, akik szegyenlettek elmenni az ünnepélyre, mert egyáltalán nem volt ruhájuk. Az ünnepély megkezdődött. Néhány leány és fiú szentigekét mondott fel s azalatt meggyújtották az adventi koszorú gyertyáit. Tiszta, vidám hangon karácsonyi énekeket énekeltek. Egy indiai barna lelkész beszélt, hozzájuk, s a kisgyermekek szeme csillogott, amikor a karácsonyi szent történeteket hallották. Azután jött az a nagy pillanat, amikor a díjakat osztották ki azok közt a tanulók közt, akik hittanból a legjobb előmenetelt tanúsították. Egy kis hindu leány jutalmul egy Újtestamentumot kapott. Boldogságtól és örömtől sugározva sietett haza nagyanyjához, akinél lakott, mert édesanyja már nem volt. Hazaérve mindjárt nekiült és elkezdett olvasni. Egyszerre csak sírva fakadt s nem bírta a zokogást abbahagyni. Nagyanyja próbálta vigasztalni, csitítani, de mindhiába. Akkor Magdolna nővért hívatta

el a kis unokájához. Mikor a nővér szeretettel lehajolt a gyermekhez, hallotta, hogy a kislány egyre csak azt hajtogatta: „Nem maradhatok tovább pogány; nem akarok többet a bálványokról hallani; keresztyén leány akarok lenni. Az Úr Jézushoz akarok menni. Nem bírom tovább! Nem bírom tovább!” Magdolna nővér ekkor ezt a nyugtalan, barna pogányleánykát átadta a pogányok Megváltójának, az Úr Jézus Krisztusnak. A kisleány elcsendesedett, könnyei elapadtak.

Ennek a hindu leánykának a szívében igazi karácsony volt.

(Die kleine Missionsglocke.)

A „boldog pogányok!”

A kínaiak azt mondják, hogy a leányok nem imádkozhatnak az elhalt szülőkért, mert csak a fiuk imádságának van értéke. Eppen ezért szerencsétlenségnek számít, ha leány születik egy családban, mielőtt fiú jött volna a világra.

„Leány született!” jelentik az apának. „Pfu! Vessétek a folyóba, adjátok eledelül a disznóknak, vagy tegyétek ki! Nem leányt, hanem fiút akarok!” Egy keresztyénné lett asszony könnyek között vallotta meg, hogy pogány korában nem kevesebb, mint tíz leánygyermekét ölte meg, míg végre fia született. Azt gondolta, hogy ugyanaz a szellem jelent meg tízszer leányalakban, az ő bosszantására. A kínaiak gyakran hisznek a lélekvándorlásban. Az az asszony, amikor leányt hozott a világra, ezekkel a szavakkal fojtotta meg: „Légy rajta, hogy eltűnj és fiú alakjában jelenj meg újra, akkor szívesen látlak!” Amikor végre tizenegyedik gyermekként fia született, így szólt hozzá: „Na végre megjött az eszed! Ugy-e, nem szüntem meg téged megölni, míg végre mint fiú jelentél meg. Ezt megtakaríthatad volna magadnak, ha mindjárt mint fiú jöttél volna!”

Missziói imaóra.

1939. évi jelmondatunk: „Mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjete, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.” (Kol. 3, 17.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: február 14-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Február havi órákon adjunk hálát *bűneink bocsánatáért*, amely a Jézus Krisztus által van.

„Megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik.” (Lukács 6, 37.)

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (I. Ján. 1, 9.)

Bűneink elválasztanak bennünket Istentől és elszigetelnek az emberektől. Nem tudunk megbékélni Istennel, ellenségei maradunk és kerüljük, amíg a bűn él és uralkodik bennünk. Képtelenek vagyunk jóakarói lenni embertársainknak, amíg bűneink meg nem bocsáttattak. Teljes lehetetlenség tehát, hogy missziói munkát végezzünk az emberek között, amíg bocsánatban nem részesültünk. Amikor bűneink terhét leveszi rólunk az Isten, akkor tudunk türelmesek, higgadtak, nyájasak és együttérzők lenni; akkor leszünk jószágosak és szívesek; akkor tudjuk az igazságot szeretetben szólni; irgalmazni, hogy irgalmat nyerjünk. Amíg reánk nehezül a bűn, addig ingerlékenyek, kapkodók, szeszélyesek és szívtelenek vagyunk. Annyira leköt bennünket a bűn, mint ahogyan a fogfájós ember minden gondolatát leköti a foga. Megbénít s minden munkánkra ráüti a tökéletlenség és mesterkélttség bélyegét. Mennyire hálásaknak kell lennünk, hogy a Jézus Krisztus megszerezte a bűnök bocsánatát, eltörölte az ellenünk szóló írást, elnémította a vádolót!

Adjunk hálát: A Madras melletti Tambaramban tartott missziói világkonferenciáért. A Budapesten megkezdett evangelizáló összejövetelekért. Mindazokért az alkalmakért, amikor szolgálhatunk Isten dicsőségére az embereknek. A gyülekezeti és egyházi közösségért, amelybe Isten helyezett.

Családunkért és munkatársainkért. Kunos Jenő kínai útjának lehetővé tételéért. Egyesületünk tagszaporulatáért. Mindazokért a férfiakért és nőkért, akik a multban Misszióegyesületünk alapításánál és munkájában segédkeztek.

Kérjük Istent: Hogy Kunos Jenő kínai útját áldja meg védelmével és gondviselésével. Hogy tegyen bennünket odaadókká és buzgókká országának és uralmának terjesztésében. Hogy tegye fogantatásá és ifjúság körében végzett keresztyén munkát iskolánkban és egyesületekben, családokban és gyülekezetekben. Hogy egyházunk tagjai közül mind többen és többen legyenek Isten igéjének olvasói, tanulói, kedvelői és hallgatói. Hogy a tambarami világmiszió konferenciát tegye gyümölcsözővé a misszió egész munkamezején.

Ima: Urunk, Istenünk, felséges, örökkévaló és dicsőséges Isten, aki megtartod szövetségedet és ígéretedet azoknak, akik téged teljes szívvel keresnek, aki mindeneket éltesz, aki segítsége vagy a hozzád folyamodóknak, reménye azoknak, akik hozzád menekülnek, tisztíts meg minden bűnünktől s minden olyan gondolatból, amely a te jóságodat sérti, tisztíts meg lelkünket és testünket, szívünket és lelkiismeretünket, hogy tiszta szívvel és világos elmével, tökéletes szeretettel és nyugodt reménnyel, bizalommal és félelem nélkül imádkozhassunk hozzád; a Jézus Krisztusért, a mi Urunkért. Ámen. (Vazul kopt liturgiája, Kr. u. 370.)

H I R E K.

Misszióegyesületünk február hó 2-án ünnepli fennállásának és működésének 30-ik évfordulóját Budapesten, az Üllői-uti imateremben (Üllői-út 24., udvari épület II. emelet). Délelőtt 11 órakor istentisztelet, amelyen D. Kapi Béla püspök, az egyesületünk püspöki felügyeletével megbízott püspök végzi a szolgálatot. Istentisztelet után közgyűlés. Délután 4 órai kezdettel ugyanott konferencia. A közgyűlés után közebed lesz.

Kunos Jenő a Corfu nevű angol gőzösön február hó 18-án indul Marseilleből Kínába. A Misszióegyesület kötelékébe való felvétele február 2-án lesz Budapesten a jubileumi istentisztelettel kapcsolatban. Ünneplésy kiküldése pedig egy későbbi időpontban Győrött.

Jubileumi kiadványaink. Misszióegyesületünk 30 éves jubileuma alkalmából megjelennek a következő kiadványaink: Scherer József szentgotthárdi lelkész: „Gabi látogatóban” című külmisziói tárgyú gyermekszíndarabja; Túrmezsei Sándor tokaji lelkész a Missziói Gyermekszövetség országos és tisztáninneri kerületi vezetője: „Missziói Kiskáté”; Németh Gyula szekszárdi lelkésztől: „A dánhallei misszió sírjának üzenete”; végül Scholz László fásori gimnáziumi vallástanár szerkesztésében „Serkenj fel aki aluszol!” címen egy Gáncs Aladár Emlékkönyv, egyesüle-

tünk boldogult titkárának igehirdetéséből, tanulmányaiból és leveleiből. Kiadványainkra felhívjuk olvasóink szíves figyelmét.

A Misszióegyesület budapesti óráján január 10-ikén Kunos Jenő tartott előadást. Ebben szólt a jelenlegi nehézségekről, hiszen nem kapott Ázsiára is érvényes utlevelet és így nem juthatott ki a Peipingben január hó elején kezdődött kínai nyelvtanfolyamra. Így aztán Angliába megy Glasgowba az ottani bibliaiskolába, hogy angol nyelvismeretei tökéletessé és az evangélizációs munkát gyakorolja. Utána Benkő István budapesti segédlelkész tartott írásmagyarázatot Csel. 13. rész első versei alapján, a finn külmisziói társulat ezzel az igével szokta kibocsátani a maga misszionáriusait.

Kedves olvasóinkat szeretettel kérjük, hogy a februári számhoz csatolt missziói egyesületi felhívást tegyék megfontolás tárgyává. Akik még nem tagjai az egyesületnek, a mellékelt lappon jelentsék belépésüket. Továbbá ismerőseik körében is gyűjtsenek tagokat. A mostani jubileumi esztendőben Isten kegyelme Kunos Jenő személyében az önálló magyar ev. misziói munkára kínál nekünk lehetőséget. Becsüljük meg ezt az alkalmat. Istenbe vetett hittel merjünk nagy dolgokat kérni és tenni.

A Szarvasi Ev. Missziói Egyesület f. é. január 7.-én tartotta — az Evangéliumi Világszövetség imahetének utolsó imaórája után — tisztújítási évi közgyűlését. Az elnök felolvasta Braziliában időző elnöktársra — özv. Fertig Alajosné — megható sorait, amelyekben szeretettel emlékszik meg az egyesületről és tagjairól, továbbá a Magyarhoni Evang. Missz. Egyesület egyh. elnökének értékes levelét, melyben „két esztendő határán” különös nyomatékkal hívja fel a misszió barátjait hálaadásra, könyörgésre s új, buzgóbb munkálkodás megfogadására, valamint Danhauser László országos főtítkár megkeresését, melyben különösen az országos egyesület fennállásának f. é. febr. 2-iki jubileumát ajánlja meleg szavakban a misszió híveinek imáiba és támogatásába. A közgyűlés mingyárt el is határozta, hogy egyleti tagdíj címén 10 P-t fog befizetni évenként a Magyarhoni Ev. Misszióegyesület pénztárába s legközelebbi imaóráját teljesen a jubiláló egyesület jövőjeért való könyörgésnek fogja szentelni. Sajnálattal vette tudomásul a közgyűlés, hogy tavaly 12-ten szüntek meg tagjai lenni az egyesületnek egyrészt elhalálozás, másrészt elköltözés, ill. elszegényedés miatt és megnyugvással hallgatta meg ellenőreinek jelentését, mely szerint az egyesület m. é. bevétele 766 P volt, kiadása pedig 708.12 P. A tisztújítás megejtése után, melynél a régi tisztviselőket választotta meg újra a közgyűlés s a tanácsot néhány új taggal egészítette ki (özv. Sztrehovszky Pálné, özv. Prjevara Pálné és Balczó Györgyné) — azzal a nemes elhatározással oszloptak szét a tagok, hogy új misszióbarátok toborzása érdekében mindent meg fognak tenni és nem engedik, hogy meggyengüljön az az egyesület, mely olyan Istennek tetsző szép munkát végez az egyházban. Vajha az Úr kegyelme tetté érlelné ezt az elhatározást s a jó szándékot sikerrel koronázná!

A madrasi (tambarami) világmisziói konferencia 1938. karácsony idején tanácskozott. Hetven nemzetből 464 képviselő jelenlétében nyitotta meg dr. Mott János a Nemzetközi Missziói Tanács elnöke a konferenciát december 12.-én. Mott János, aki hosszú élete folyamán a konferencián képviselt országokat valószínűleg

mindet megjárta s ennél fogva a keresztyén egyházak világhelyzetének megítélésre legilletékesebb, megnyitott beszédében a keresztyénség mai rendkívüli helyzetére mutatott rá. „Mikor volt olyan kor, amelyben a világot annyi félreértés, keserűség és vizsály szaggatta szét, amikor sok népre annyi szenvedés és üldöztetés zudult?” A keresztyénségre célozva így folytatta: „Mi itt Tambaramban nem kétségbeesetten gyűltünk egybe. Sőtét hangulatban lehetnénk, hogyha azt hinnénk, hogy a keresztyén egyházak az elmúlt két vagy három évtizedben mindent megtettek, hogy a népeket szorongató nyomorúságot megszüntessék. Mégis hívó optimizmust vallunk, amely alázatosságban és bűnbánatban jól tudja, hogy egyikünknek az egyháza sem tette meg tizedrészét sem annak, amit meg kellett volna tennie, hogy megakadályozza azt, ami ma annyi bajt, gondot és szenvedést okoz. Mint Pál apostol a legnagyobb veszedelem óráján, mi is mindnyájan vallhatjuk: „Jó reménységben legyetek, mert hiszek Istenben”. (Ap. Csel. 27, 25.) Ez a nagy missziói gyűlekezet itt Tambaramban meggyőződéssel odaáll Krisztus két nagy mondanása alá: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, és „Én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok”. Sokan kérdezték, hogy a mostani világhelyzetben, a sokféle bajban és nehézségben miért kellett a keresztyén misszió annyi munkását a föld végső széleiről összehívni.” Erre Mott János azt a választ adja: „Egy ilyen, az egész világot átfogó megbeszélés éppen azért szükséges, mert a misszió az egész világon új, még soha nem létezett nehézségekkel került szembe. Arra a kérdésre, hogy a misszió milyen álláspontot foglaljon el az új világhelyzet irányában s milyen módszert alkalmazzon munkájában, egyes egyházak és missziói társulatok nem tudnak érdemleges feleletet adni; ez egy olyan testületnek a dolga, amely az egyes nemzetek missziói társulatait együttes gondolkodásra, cselekvésre és tervezésre foglalja össze.” — Jellemző arra a szellemre, amely a missziói munkásoknak ezt az összejöveteletét áthatotta, az a körülmény, hogy a konferencia első napját nem ülésezésekre és beszédekre szánták, hanem imádságra és elmélkedésre. (Evangelischer Pressedienst.)

Külmissziói munka a csanád-csongrádi egyházmegyében. Benkőczy Dániel esperes hivatalos jelentéséből közöljük az alábbiakat: Az egyházmegye gyülekezeteiben Vizkereszt ünnepén az igehirdetés és az esti válásos estek tárgya a külmisszió köréből vétetett; offertóriumokban befolyt 110 P 83 f. Vapaavuori Tuure finn misszionárius és Kunos Jenő az első magyar leendő lelkész misszionárius nyolc gyülekezetet látogattak meg s ebből az alkalomból 186 P 37 f gyűlt össze adományként a külmissziói munkára. Dr. Nelson Christiananda négy gyülekezetet látogatott meg, missziója céljára 153 P 66 f gyűlt össze. A gyülekezetben megalakultak a Missziói Gyermekszövetségek s szövetségi bélyegekből befolyt 106 P 54 f; a Gyermekszövetség munkája volt: havonként legalább egyszer a Vasárnapi Iskola keretében a külmisszióról való beszélgetés megismerése a külmisszióknak és azzal kapcsolatos kérdések; a gyermekek használt bélyegeket és staniolt is gyűjtöttek. Az egyházmegyéből a külmisszió céljaira történt adakozások összege 557 P 40 f. Vetítógépes előadássorozat volt három gyülekezetben.

India. A hindu kasztnélküliek egyre nagyobb számban fordulnak a kereszténység felé. Az 1931-ben tartott hivatalos népszámlálás szerint az előző évtizedben több, mint másfélmillió ember csatlakozott a keresztény egyházhoz, ez havi átlagban 12.855. Ez a szám azóta növekedett. Nemcsak kasztnélküliek, hanem kasztbliek is ezrével lesznek minden évben keresztényénné, bár az európai és amerikai missziói munkások száma az utóbbi években jelentékenyen megcsappant. Helyettük természetesen hindu munkakerők folyton növekvő számban lépnek be a munkába.

Amerika. Umpathuth főnök, a mohikánok utolsó vezetője, aki eredménnyel látogatta a Carlisle egyetemet és meleg szószólója a kereszténységnek, nyilvánosan megmondta, hogy az indiánoknak az Egyesült Államok kormánya által irányított nevelése haszontalan, ha az indiánok nem lesznek keresztényénné. Azt mondja: A kormány jót akar, de ha a lélek nevelése nem járul az érteleme neveléséhez, akkor az eredmény kárhozatos lesz. A művelt indián abban a

nagy veszélyben forog, hogy rossz indiánná legyen, vallás nélkül. Rámutatott a saját törzsére, amely kicsi számúra zsugorodott össze. Hetvenöt százalékban kereszténynek, valamenynyien jó polgárokká lettek.

A szumatrai battak-egyház életéből. Ez az egyház a Rajnai Misszió munkájából támadt; 400.000 lelket számlál. Szervezete mintául szolgálhat minden keletkező egyháznak. Mintaszerű a battak egyház helyzete a nép erkölcsökhöz, hivatalainak és szolgáltatásainak felépítése, a gyülekezeti, munka pénzügyi alátámasztása. A battakföld 800 gyülekezetében 65 felavatott lelkész, 1000 tanítóprédikátor és körülbelül 5.700 fizetés nélküli laikus presbiter dolgozik. Csak 25 német misszionárius látja el a felügyeletet az egyházi élet felett. A munka tulajdonképeni titka a tanítóprédikátorok példátlanul hű készsége. A tanítóprédikátornak legalább öt évig kellett az iskolába és két évig tanítóképzőbe járni, míg az állami tanítóképesítő vizsgát leteheti. További két esztendőig az igehirdetésre és a lelkipásztorkodásra képzik ki. Jóllehet máshol jobban fizetett állásokat kaphatnának, ezek a tanítóprédikátorok inkább az egyházért dolgoznak. Egész héten át az iskolai munkát végzik, hetenként két estén a konfirmandusokat oktatják, két másik estén a betegeket látogatják, két délután a presbiterek továbbképzését végzik. Ehhez jön az énekkarokkal, a vasárnapi iskolai tanítókkal való munka, továbbá vasárnaponként az istentiszteleteken és Biblia-órákon a tulajdonképeni prédikálás. A tanítóprédikátor a gyülekezettől lakást és többnyire egy darab rizsföldet, azonfelül önkéntes adományokat kap; ez a jövedelme. Kézpénzfizetést a kormány ad neki. Van 120 olyan gyülekezet, ahol az állam nem ad segílyt, ott a gyülekezet fedez minden egyházi és iskolai kiadást. — A battak-egyháznak már erős missziói munkája van. Minden égtáj felé csillag alakban terjeszkedik. Ennek a mozgalomnak hordozói a battak telepések. Például az ország délnyugati részén mohamedán környezetben négyezernél több battak telepedett le. Ott istentiszteleteket tartottak maguk közt és térítették is.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába
1938. december 23-tól 1939. január 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re: Budapestről: Horusitzky Henrikné 3 (1), Urbán Ernő 3 (1), Szelényi Károly 3 (1), Zarándi Attila 3 (1), Rimár Jenő 3 (1), Rimár Jenőné 3 (1), Nedelka Lenke 3 (1), Mokry Eszter 3 (1), özv. Gáncs Aladárné 3 (1), Majczen Vince 3 (1), Schmiedt Testvérek 1 (1), Karádi Károlyné 1 (1), Sopronból: dr. Kiss Jenő 3 (1), Ziermann Lajos 3 (1), Schrödl Mátyás Levél 2, Kápoly Elemérné Szentgotthárd 1 (1), Torda Gyula Domony 3 (1), Németh Károly Lébény 3 (1), Brenn Zoltán Zalaegerszeg 3 (1), ifj. Rimár Jenő Gyón 3 (1), Király Lajos Kisvárd 3 (1), Lukácsy Dezső Tét 3 (1), Kiss Samu Nagybarátfalu 3 (1), Körmentről: Sárkány Ferenc 1 (1), Asbóth József 1 (1), Veöreös Imre 1 (1), Clementis Zoltán Erdőkürt 1 (1), Ózdról: Marcsek János 3 (1), Marcsek Jánosné 3 (1), Stark József 3 (1), Litauszky János Kiskőrös 1 (1).

1938-ra: Dr. Scholtz Oszkár Budapest 3 (1), Grosz János Kistormás 3 (1), Markó Emma Salgótarján 3 (1), Scholtz Ödön Ágfalva 3, özv. Soltész Gyuláné Nyíregyháza 3 (1), Ágfalvi Evang. Nőegylet 3, Pavlik Ferenc Bonyhád 3 (1), Sopronból: dr. Karner Károly 3 (1), Nitschinger János 3 (1), Lomniczy Géza 3 (1), dr. Pröhlé Károly 3 (1), Baranyai Mária Lébény 3, Evang. Egyház Sopronbánfalva 3 (1), Scherer Mihály Szentgotthárd 3 (1), Brózik Erzsébet Békéscsaba 3 (1), Kőrösi Józsefné Felsőgalla 1 (1), Takács Elek Homokbödöge 3 (1), Horváth Zsuzsanna Győr 3 (1), Ózdi Luther Szövetség 3 (1), dr. Varsányi Mátyás 3 P.

1938—39. évre: Divéky Istvánné Esztergom 6 (2) P.

1937—38-ra: Harmati Béla Ósagárd 6 (2) P.

Offertórium: Üllői-u. külm. óra 7.49, Pesti felső egyházmegye 158.17, Budapest-Fasori egyház 42.16, Bokod 4.70, Vanyarc 2, Szirák 2.33, Szend 2.82, Galgagyörk 1, Lucfalva 5, Ko-

márom 2.83, Pestszentlőrinc 5.03, Kiskőrös 14.83, Galgaguta 3.87, Ózd 10, Komád 1 P.

Adományok: Budapestről: Giffing Edéné 3, özv. Bernáth Lajosné 1, Kiskőrösről: Amrus Istvánné 1, Keresztes Béláné 2, Duchai Pál 3, Hulvey Andrásné 4, özv. Szilágyi Mihályné 25, Hunyadi katonai reálisk. konf. növ. Köszeg 4, Dani Péter Vaja 1, özv. Csonka Józsefné Pestszentlőrinc 1, özv. Jancsó Gyuláné Esztergom 0.50, Kispesti ev. kézimunka-csoport 30, Széles Gyula Csárig 1, Divéky Istvánné Esztergom 2, Győri Szeretetház lakói 19 P.

Perselygyűjtés: Markó Emma Salgótarján 3.50, Sopronból: nemes Iház Ferenc 6.37, dr. Kneffel József és neje Sopron 11, Ózdról: Marcsek János 5, Stark János 5, Stark József 4, Kispesti bibliakör 7.13, Németh Károly Lébény 17.67, Horváth Zsuzsanna Győr 4.38, Győri külm. óra 1.13, Clementis Zoltán Erdőkürt 2.70 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Bakonyszombathely 8 P.

Bélyegért: Baar Madas int. ev. növ. Budapest 16, Meszlen 25.08, Szombathely 6, Sárvári el. isk. 8, Frank Irén Csikóstöttös 5.20, Bakonyszombathely 8 P.

Használt bélyegért: Győri Lelkészi Hivatal 20 P.

Finn misszióra: Győri C. E. Szöv. 30 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Gergely Ferencné Nyíregyháza 5, Atom Mezőnagymihály, 3, Rimár Ibo-lya Budapest 10 P.

Kunos Jenő útiköltségére: özv. Vásárhelyi Dezsőné Budapest 3 P.

Kínai misszióra: Pavlik Ferenc Bonyhád 1 P.

Christananda misszióra: Borostyánkői Imre Budapest 20 P.

Índiai bibliásasszony eltartására: Szarvas missz. egy. 82.02 P.

Gáncs Aladár alapra: Székesfehérvári missz. fiókegyl. 2 P.

Missziionsglockera: Sopron 24.12 P.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1939. január 22-én.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV., Gizella-út 28.

Telefon: 4-97-189.

LEVELEZŐLAP.

Nagytiszteletű

DANHAUSER LÁSZLÓ

ev. lelkész úrnak, a Misszióegyesület titkárának

BUDAPEST,

VI., Bajza-u. 45.

A MAGYARHONI ÁG. HITV. EVANGÉLIKUS
MISSZIÓEGYESÜLET ELNÖKSÉGÉNEK!

Alulírott jelentkezem a Misszióegyesület *rendes* — *pártoló* tagok sorába. (Nem kívánt rész törlendő.) Tudomásul veszem, hogy a *rendes* tagok évi tagdíja 4 pengő, a *pártoló* tagoké évi 2 pengő, melynek ellenszolgáltatása képen a *Missziói Lapokat* kapom.

Igérem, hogy a tőlem telhető áldozatkészségen felül érdeklődésemmel és imádságaimmal a misszió ügye mellett állok.

Postabélyeg kelte.

.....
olvasható név.

.....
pontos cím.